

SÜMEGE ÉS VIDÉKE

Megjelenik minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Sümege, Horvát Gábor könyvkereskedésében.	Előfizetési árak: Egész évre 8 K., félévre 4 K., negyedévre 2 K. — Egyes szám ára 20 fillér.	Hirdetések egység szerint. A nyílt tér sora 1 korona.

Meddig még!...

Még halad a gyászmenet. Lassan, hosszú utat jósló, megható méltósággal andalog ennek a földnek egész emberiségét remegésbe ejtő vége-beláthatatlan világprocecció. Halottakat temettünk az emlékezésünkbe, a szívünkbe. És egyre hullanak a könnyrögök befelé a sírba, a szivkriptába, hogy feledhetlenné avatva megszenteljék a fiakat és apákat. A lelkünk szívünk a temető, az új világ temetője, a föltámadásé.

Benne nincs porladás. A sírfeliratokat, a szent emlékeket itt bent nem mossa le a leketlen külsőség: az idő. Itt a halálban is elevenedés van, hol a magunk teremtette életnek diszvirága: a kegyelet öleli körül koszoruként a szívbeemelt sirjeleket.

Szent, örök emlékezés emel bennünket az égbe, a sejdítés szárnyán az ismeretlenség titkos, de reményben sóvárgott meséjü mennyei világába, óhosszajuk, akikért élünk s élni vágyunk s akik meghaltak, mert élni vágytak értünk.

Temetünk és mégsem temetés ez. Csak olyan a színezete ennek a rettentő világmozdulatnak. A bűnök, a megfajthetetlen gonoszságok és elvesztettség vulkánja tört ki és megrendült a világ. Pokoli robajjal mélységek nyitak meg és egek szakadtak le. Sok áldozat, milliónyi halott van. Ezek megmenteseré, felkutatására meggyünk az izgalmas kegyeletnek fekete talajába burkolódzva.

Megyünk... Hová?... Meddig?... Hol ér véget ez a példátlan világkatasztrófa?... Reménynek töprengésekkel be nem látható messzeségbe nyílik. A megbomlott egyensúly új kilendüléseket okoz. A letört szikla féktelen erővel rohan a lejtőn és új darabokat tört le, a mindenfelől folyamná összefutó vér tovarajlásában mind bőszültebb mohósággal kapkodja az áldozatokat.

Meddig még?... Befogadhat-e a lelkünk a végtelenségig fájdalomokban megnehezült kegyeletre kegyeletet. Lesz-e erőnk annyi, amennyivel bevárhatjuk a vérvörögben tévelygő új Messiást: a Békét. Mi lesz, ha elkésik?... Talán a legsötétebb fátylu

gyász feküdnék lelkünkre, ha akkor éreznék meg, amikor a világgyász processió eljutott ahhoz a sírhoz, amelybe az embereket: apákat, fiakat, testvéreket és szeretőket, lelkeket és értelmeket, a világfejlődésnek gépezetéből megrázó döccenéssel kicsikordult talentumkerekét, új forrásokat és reményeket mind-mind eltemették.

Megrendülve létünk célravalóságában a hitünk, ha az utoljára eleresztett golyó a hősi halálra kiszemelten átszaggatná az utolsó embernek is a husát és átfurná a szívét, ha az utolsóknak özvegyé lett asszonyok is megszakadna hosszú agodalmaiban duzzadtá könnyesedett szíve, ha még egy utolsó hanggal erősödne az árva-
váknak hatalmas, az egész égkupolás templomot betöltő siralmas kórusa, ha az utolsó fekete hajszálat is hófehérré fájlalítná az édes anya fején az utolsó hír: a te fiad is elesett; ha az utolsó menyasszonyok ruhájában az utolsó fehérselem szálát is feketére gyászosan az utolsó reményvirágot letört, szerelemgyilkos valóság: örökre elűnt az utolsó völegény is... És a

A bosnyák.

Írta: Németh Böske.

A bosnyákokat Gyoronak hívták és ott sebesült meg valahol Doberdónál. Keresztül-lótték a karját meg is kellett operálni. Sokat szenvedett vele; de amint egy kicsit jobban lett, rögtön elküldték egy könnyű sebesült transzporttal együtt, beljebb az országba. Mert ottlenn a határszél felé kellett a hely a nehéz betegeknek, akik — hej! nagyon sokan jöttek az olasz harctérről...

Gyoro ekkor már jobban volt; a láza is elmúlt, csak a sebének kellett még a gondos tisztaság... Ahova került, egy kisebb vidéki kórház volt negyven betegnek berendezve; úgy alakították át egyik nélkülözhető iskola helyiségeit erre a célra.

Mellette szép tágas kert: orgonabokrok-kal, jácint és muskátliágyakkal elrendezve; meg néhány szép nagy jegenyefa is susogott a mezőkre hajló végén, annak a kis falusi parknak.

Bent a szobában sorjában állottak, a község intelligens elemeitől kölcsönadott ágyak. A konyhafelügyeletet, még az ápolást is mind az urinők végezték; úgy mind mindenütt az országban. — Persze itt is meg-
ritkült már a sorok, hiszen a husz hónapos háboru végre is kifárasztotta vagy elfárasztotta gyenge idegeiket. De azért hat-hét kitarató és szorgalmas lélek még mindig vol bel-
lök...

Ezek persze többnyire magányos nők voltak: két tanítónő, egy özvegy gazdatisztné, a postamester nő elvált nővére, egy öreg gazdag kisasszony, meg a bérlők legidősebb leánya: Viktória.

Viktor ahogy mindenki hívta őt, — nagyon fura leány volt. A szolgabíró pláne azt mondta rá: exaltált! — mert nem nézett rá ha arrafelé lovagolt inkább az égen uszó báránnyelűket követve pillantása; és azokkal küldött egy-egy nehéz sóhajt valahova igen messze-messze... és olyankor könnyezve vált a két szép, szomorú szeme.

Kiseb nővérei már mind ketten férjnél voltak, csak ő maradt a szülői háznál. Azt beszélték róla hogy valakibe szerelmes akizhez nem mehet feleségül s azért maradt lány...

De annyi bizonyos hogy soha nem vett részt a kisvárosi nők sablonos életében. Nem voltak barátinói akikkel új ruhákat tervezett, vagy új süteményrecepteket próbált ki; nem érdekelte a pletyka, a más kárán nem örvendett, más baján nem fogadta szeméit larizatus módra; élte az ő saját külön életét, zárkózott büszkeséggel.

Mióta a háboru kitört s a faluba megjött az első sebesülttranszport, azóta egy napot sem mulasztott el, hogy ápolni ne menjen. Ennek a feladatnak élt most teljesen...

Aznap mikor a bosnyák megérkezett, a többi társával, Viktor kissé elkésve jött a kórházba, anyja gyengélkedése miatt úgy hogy márcsak az ebéd kiosztásnál segíthet-

tett. Amint a bosnyákhöz ért a kiosztással — elsápadt... megremegett kezében a tányér amint letette a katoná elé s ez tört magyarsággal megköszönte az ételt... Először megsédült — aztán elpirult... ez a hang... ez a halvány arc, azok a fekete pillaktól árnyalt nagy két szemek... Isten! — hogy te még ilyen esodát is teszel, két teljesen különböző idegen teremtésed hasonlítson egymáshoz... Hirtelen kiesett a mostani idő forgalmából, azt hitte újból azt a drága három év előtti időt éli... azt látja akét elkellett felejteni, hiszen házasember volt s gyermekei voltak...

Viktor ettől a naptól kezdve mindig valami különös zsidhadást érzett egész valóján, ahányszor csak a kórházba ment.

Később csitította magát: eh! hát mit tehet róla ez a szegény bosnyákfiu, ha úgy hasonlít valakihez?

Majd letelik itt az ideje és megy tovább... Így akarta magának beszuggerálni közönyös rá nézve... Azt meg erősen kerülte nehogy ő kösse be karját... mindig ügyesen kibujt az alól. Amde volt éjjel, hogy hirtelen felriadt álmából, mely idegesen éber volt — s nem bírt többé elaludni... mindig a bosnyák szempillantását érezte magán, hiszen tegnap is hirtelen elkapta egy rajongó tekintetét, amint a szomszédos ágyban fekvő beteg lázat mérte... A fiu elpirult, más felé nézett de akkor már késő volt, mert Viktor meglátta... Elgondolta így álmatlan éjen, hogy vajon alszik-e most a bosnyák? Vagy

menet halad, földre szegzett tekintettel vánszorgunk az egyre szaporodó emlékek fájdalmának egyre súlyosbodó súlya alatt. Meddig még? ...

Eh! El veled kislelkűség! Győztünk s győzni fogunk. A diadalmas béke fényugara fonjon glóriát vesztett véreink áldott emléke köré!

Kitüntetés halál után.

Ereky Ferenc mérnök, hadapródjelölt, a múlt év augusztus havában hősi halált halt a zlotalipai áttöréskor. Mint most értesültünk, az arany vitézségi éremre elő lett terjesztve; anagy ezüst éremet és Böhm-Ermolli erre vonatkozó parancsát pedig a fiatal hősi halála után századparancsnoka elküldte dr. Ereky István pozsonyi egyetemi tanárnak, az elhunyt bátyjára. Kis ezüst éremet pedig eltemették véle.

A háromszorosan kitüntetett hősi halált halt fiatal mérnök, mint bajtársai levelei bizonyítják, már napokkal hetekkel előbb folyton ellenséges ágyú és fegyvertűzben vezette a zlotalipai fedezékek és hidak kiépítését, amikor százszor meg százszor szembenezett a biztos halállal. De ő nem rettent vissza, hanem kötelességének eleget téve munkálkodott, hogy dicső magyar ezredének minél inkább biztosítsa a diadalt. Az éjjelt is napallá téve dolgozott rendületlenül, fáradhatatlan lelkesedéssel és hősiességgel. Míg ott, azon a helyen, amelyért annyit fáradozott, érte el a hősi véget. Számtalan levél közül, melyet barátai írtak az elhunyt családja felé, a következőket közöljük, melyet *Hay Imre* hadapródjelölt írt:

Kedves barátom!

Meleg és szíves soraidat ma kaptam meg, mert a múlt hó 18-án az I. fronton megsebesültem. Szegény hősi Ferikéről akarsz tudni! Az én Picimről, akinek én Öregje voltam! Elmondok mindent. Idősebb komoly ember lévén, midőn a harctérre kerültem, kerestem az egyéniségemhez illő bajtársat. Feltűnt Feri az ő csendes, szolid, komoly, de mégis szeretetreméltó modorával. Bajtársamul és barátomul választottam. — mikor csak lehetett együtt voltunk, együtt aludtunk, koplaltunk ha kellett és együtt élveztük az ő tejes kávéját, ha nagy ritkán

két meleg szemé ébren bámul a sötétségbe s tán reá gondolt? ... Eh bolondság! mondtam magának józan ésszel. S reggel mikor a kórházba ment ismét gondosan került a fü közelségébe. Oh de hát ha a szenvedély vihára egymásfelé sodor két gyenge kis levelet, két szegény kis levelet hát bírnak-e ezek kitérni egymás útjából? Bírnak-e másfelé térni, mint amerre a szélvész korbácsolja őket? ... Dehogyan!

Egy napon még csak Viktória jutott hogy a bosnyák sebet lekösse. Nem került el, mert ápolónő társai közül egy beteg lett, egyik meg elutazott s így megfogya végezték a munkát lent a kórházban.

Amint a fehér kötőkkel babrált a bosnyák karán — érezte ennek torró szagát, hátal leheltét: te jó Isten! nem mert felneézni rá, csak kezei remegtek a kötözéskor oly ügyellen volt ma, amilyen sohasem még. Már a többiek mind elhagyták a kis műtőszobában s ő még mindig ott vesztődött... mikor végre készen lett a kötés, — felve, bátorlalanul, de mégsem alhatva ellen a vágynak: felemelte szemét s ránézett a fiúra... és azok a sötét pillaktól árnyalt kek szemek, olyan mélyen, olyan fájó, lemondással teljes szerelemmel néztek vissza rája hogy Viktor megszedülve a forró valóságtól mégközelebb hajolt hozzá; és az a két szegény fiatal, szerelmes fej, súlyosan nehezen esve, egymás száját kereste, ki oltahatatlan tikkasztó, nagy erős szomjúsággal.

szerét ejthették. A grabowói nagy ütközetben egymást támogattuk szakaszainkkal s együtt kaptuk a kitüntetést. A zlotalipai áttöréskor is kettőnk terjesztette fel az arany éremre. Tiszteltük, szerettük egymást, szerettem benne a hűséges jó pajtást és szerettem a fiatal ambíciós embert. — Hányszor mondta szegény, hogy a háború után eljő Galiciába vasutat építeni Égi vasutat épít ő már talán nekem is... Feri úgy szeretett engem s én is megvettem érte mindent. Ha kívánta énekeltem, ha mondta és alkalom volt rá zenéltem, festettem, rajzoltam vele... Sokszor gondolkodtam rá, mikor egyszer ebéd után csak úgy ötletszerűen mondta: »Te öreg rajzoló le már engem is, elküldöm az édes anyámnak, hogy megörül majd szegényre! Rajzoltam; ő azt mondta jó; — a bakai is mind ráismertek: »Ó nini a kadét Úr, milyen szeliden néz!« Ide melléktem ezt a kis képet a vázlat könyvemből... emlékül!

»Ekkövetkezett a zlotalipai nagy nap.« Reggel hatkor kezdődött a tűzérési előkészítő tüzelés... Parancsot kaptunk a kirohantásra. A fejlődés előtt elbucszunk, én érzékenykedtem el, — ő volt az erősebb. Eldőrdült az első 30 és feles; — elváltunk. Egy fa mögül, mely a fedezékek előtt volt, figyeltem Ferit, hogy viszi előre a szakaszát. Még szaladnak 20 lépést, bum, bum... hat-szor Jött az orosz srápnél. Láttam, hogy Feri niderzetet. Izgatott voltam. Csak most mennének előre. Ugy tett. Fölugranak: vorvárt. Ferit figyelem. Fut előre, egyszerre visszatáncorodik... Rosszat sejtve kirohantam a fa mögül egy lövészárkba, onnan ordítottam szegénykének: »Ide, ide Ferkó!« Nem hallotta... összeesett.

»Jött a második 30 és feles, menem kellett nekem is. Folytak a könnyeim, embereim nem tudták mi történt velem. El voltam én is készülve a halálra... Rohanás előre, gránát, schrapnel, fegyvergyőlyő fűtülés, őrfült hangzavar... Vorwärts, Bajonett auf! Hurrá! Szakadatlanul mentem előre. Később elfogott a győzelmi mámor: 108 foglyom, egy reflectorom és két gépfegyverem volt. Megálltam lélekzetet venni. Valami hiányzott. Az én édes kis barátom kézzorítása. Lerohantam vissza, Ferit már a Hilfspaltzon találtam. Az orvos lemondóan intett felém és a hasára mutatott. Tudtam mit jelent... Feri rögtön megismert. Az orvos morphinum injekciót adott neki, fájdalmi nem voltak. Átadta azokat a levelező-lapokat, amelyek már meg voltak címezve: »Írjátok rá, hogy súlyosan megsebesültem.« Szegény nem érezte, hogy sebe halálos... Rövidesen rá csendesen elaludt.

Én is jártam arra.

(Folytatás.)

VI.

A sapkám gombján még ott hervadt a piros róza, szívemben még csegett a tegnapi visszhangja, de arcom már sápadt lehetett... Szigorú volt a parancs, lehetetlennek látszó a keresztül vitel s szivdobogató a környezet. Előttünk folyt a Dnyeszter. Zöldes sárga vízből mintha száz meg száz gájszin fakadt volna, úgy csapta fel a vizet a bevágódó, nem egyszer felrobbanva ágyulvédék. A levegőben millió vízcepp repkedett s valami szivárványszín játszott.

Maga a gyönyörű vashid pedig melyen át kellett jutnunk a muszkával megrakott tuloldalra, derékban törve, azaz felrobbanva. Nem messze tőle egy fábolvert szükséghid, de azt az első tíz percen felgyújtották az ellenséges gyújtógránátok, mikor nyilvánvaló lett átkelési szándékunk.

És zúgott és csattogott a környék, zizegett a levegő, sistergett a Dnyeszter, mintha a vágítélet napjára harangoztak be. A vashidra srápnél srápnél után, gránát gránát után szakadt hogy hátborzongató volt odanézni.

És mégis át kellett jutnunk rajta, de mindenáron. Felrobantott része beleért a vízbe. Egy kis hidász csapat pontonokba ült, odavezett a leszakadt részhez s odavontatott

egy nagy tutajt is, azon keresztül el lehetett már érni az első kőrákást, melyet a víz hordott össze a pillér környékére. Ezt összekötötték deszkával a tutajjal, a tutaj meg a hidvéggel, mely a vízbe ért, a meredek hídrészre pedig léceket szegtek keresztibe, hogy meg ne csusszanak a lefelé jövők.

Ahogy evvel elkészültek megkezdődött a gyalogsági átkelés. Ötven lépésnyire ment egy-egy honvéd fegyver nélkül, deszka a vállán, át a hidon. Ezek készítették el lehetőleg használhatóvá az utat. Utánuk mentünk mi. Rémes volt a környezet, de az igazat megvalva a gránátok és srápnéllek nem inponáltak nekem úgy, mint amilyen rettegéssel töltött el az elem, mely alattunk locsogott-rúgott. Egy kis csuszamlás, szédülés és a vízbe zuhanhatok, pedig hát nem uszni nem tudok, pláne felszerelésben. És lelkem mélyéből igazat adtam a bakámnak, mikor átszólt a társának:

— Hej, komám, csak már földet éreznék a talpam alatt!

— Miért, te?

— Hát csak!... Mert nem szeretnék hősi halált — fulladni!...

Vagy három óra alatt végrehajtottuk a lehetetlenségnek látszó egész parancsot. Két század, minden különösebb veszteség nélkül, meg szállta a tuloldalra huzódó vasuti töltést. Dél felé volt. A nap sugara égetően tüzt le ránk, vagy csodálkozón! Vagy tán a Magyarok Istenének dicső mosolya volt?...

A tuloldalra történt az átkelésre következő harmadik-negyedik napon. Hogy helyzetünket biztosabbá tegyük és megerősítsük, egy támadást intéztünk széles arcvonalon és sok sok foglyot ejtettünk. Ezeket aztán sorakoztattuk a rajvonal mögött, szerencsére eléggé fedett helyen s úgy küldtük hátra őket. Az oroszoknak meg van az a szokásuk, hogy mikor megadják magukat, nagy örömmel üdvözik a magyar bakákat és igyekeznek kezeit fogni minél többel. Sőt, hogy barátságos hajlandóságukat bizonyítsák, meg jobb bánásmódot maguknak hát elosztogatják kulacsukat, sapkarózsájukat s a többi apróságukat. Viszont a mi bakáinknak is megmozdul ilyenkor a szíve s még a kenyeriket is odaadják ha meg is van tiltva önelémezési szempontból. Egy-egy cigaretta is előkerül a moszkáli számára.

Mellettünk is ellépkedtek a fogoly muszkák, alázatosan hajlongtak s s legényemmel barátságos kézfogást eszközöltek a szélsők. Ő is adott az egyiknek cigarettát, a másiknak pedig odamutatta a köpenyzeleből kiálló rúmos-üveget mondván.

— Kell-e vutyki, muzgáli?

Csillogó szemmel ugrott oda a kérdező s mohó tekintete már majd elnyelte az üveget. Azt hiszem, az alkohol tilalom előtt, mely most Oroszországban van, nagy barátja lehetett az erénynek meg az erősítő nedűnek!

Engem egy kicsit bosszantott a dolog, hogy haszontalan legényem még képes az én rumomból, melyre a körülmények közt bizony még nagy szükségünk lehetett, megkínálni egy jót ment muszka foglyot, hát épen rá akartam szólni, de a történet után feleslegesnek mutatkozott ebbéli igyekeztem. T. i. a muszka összetette kezét s elnevezte a legényemet a világ legnagyobb urának, meg testvérjének, barátjának, még a magyar sógor szót sem volt rest említeni s közben meg nem szüntetett buzgósággal mutogatott az üvegre. Végre int neki a legényem határtalan komoly pózával, hogy kivehet. Megteszi, De erre már aztán valamennyien elneveltük magunkat, míg a muszkának hossza nyult a képe, mert az üveg — üres volt...

Nem csak mulattatott, hanem nem egyszer hasznot is hajtott a bakaravaszág.

(Folytatom.)

Zób Mihály.

R O V Á S.

Egykor és most.

Bizony nagyot fordult a világ azóta, mióta kitört ez a háború, mely mindent megváltoztatni van hivatva.

Előbb ha elment előtünk az utközépen egy csomó tehén meg borjú, oda se néztünk rájuk; legfeljebb ha nyári időben felverték a port, hát bosszankodtunk ezen — ennyi volt az egész. — Most ha látunk egy — egy csoport ilyen állatot, hát illő tisztelettel nézzük feléjük, hiszen tudjuk hogy egy vagyont képviselnek: ár tekintetében.

Ha elszaladt mellettünk az uccán egy-egy röfögő jószág, minden bővebb érdeklődés nélkül engedjük további útjára. Most? Megbámuljuk mint a vizilovat, vagy fókát vagy más egyéb ritka állatot az állatkertben ahogy szokták; megbámuljuk, elnézzük, elgondolkozunk fölöle — s illőmelankoliával konstatáljuk, hogy nem mostanában kerül asztalunkra belőle, csak egy falat is.

Máskor ha csengős molnárszekérdőcögött végig az uccákon, megrakva zsákokkal legfeljebb bosszankodtunk ha délutáni vagy reggeli álmunkból felcsengetett bennünket s tovább alig is törődünk vele. Most? Örömmel és meglepődéssel nézegetjük a csengős szekeret, rajta a liszteszsákok. Hiszen tudjuk jól: mit jelent mai világban elegendő liszthez jutni! Oh és ez a tisztelet és öröm kijut: a tejeskocsiknak, az ölfával megrakott szekereknek, a szenes járműveknek; hát még mikor a speditőr a hozza a cukorsüvegeket, a szappanos kisztlitket stb. Hát kérem ez mind egy-egy külön öröm a mai kor emberének; aki még csak most tudja igazán értékelni a régmúlt jó időket amikor mindenhez bőven, és a mostanihoz képest: olcsón jutott. Hej! azóta már! Bizony nagyot fordult az idő kereke. Akkor még ráértünk arra hogy: hogy irodalmi, művészi születési vagyoni stb. kiválóságokat bámuljunk és tiszteljük? Most? ebből a bámulatból kijut a mindennapi élet legelemből tárgyainak is.

De kitehet róla, most háború van — s bizony nagyobb szükség van az embernek életében; egy killó zírta, cukorra, szappanra kávéra stb. — mint egy sorozat könyvre, képre vagy más egyéb dologra ami a szép kultúrát terjeszteni van hivatva. Mert hiába! elsősorban enni kell az embernek, aztán jólakottnan már igen jól ellehet olvasni a jó könyvet, megnézni a szép képet, hallgatni a művészi előadásokat stb. De a táplálék az első itt is, meg künn a harc téren is.

H I R E K.

— **Vöröskereszt kitüntetések.** Igaz, érdemek elismeréséről számol be a hivatalos lap legutóbbi száma. Öfelsége által nyert megbízás alapján Lipót Szalvator főherceg, mint a katonai egészségügyi intézmény főfelügyelője a katonai egészségügy körüli érdemekért a Vöröskereszt hadiékítményes II. oszt. díszjelvényével tüntette ki *Barcza* Lászlót, a csabrendeki fiókvöröskereszt einökét. *Bánfi* Alajos áll. elemi isk. igazgatót, mint a helybeli vöröskereszt társelnökét, *Lukonich* Gábor dr. kórházi főorvost, *Scholtz* Károlynét, a vöröskereszt elnökénét, a vöröskereszt hadiékítményes ezüst díszérmével pedig özv. Hladny Jánosnét, Horvát Erzsikét, Kiss Margitot, Klaffl Jolánt, Kürthy Jánosnét, özv. Kúzdoy Árpádnét, Liszli Vilmát, Mojzer Máriát, özv. Szelényi Tamásnét, Szijártó Máriát, Csabren-

dekről dr. Lengyel Árminné ápolónőket.

— **Hadikölcsön-jegyzés.** Zalavármegye törvényhatósága a negyedik magyar hadikölcsönből félmillió koronát jegyzett.

— **Hirdetmény.** A járási főszolgabíró ur 5447/915 sz. rendelete folytán közhírré teszem, hogy Sümeg község 1916 évre érvényesített legelső eddigi fizető képviselőtestülettagjainak névjegyzékébe. Veszprémi püspökség, M. Kossa Gusztáv Kiss Pius plebános Steiner Simon Hetey Lajos Epstein Vilmos, Mesterházy Sándor, Dr. Fürst János, Würzburger Sándor, Takách Zsigmond, Geiger János, ifj Kovács Mihály, Márkus Ignác, Dr. Lukonich Gábor, Eitner Zsigmond, Fischer Mór, sümegi takarékpénztár, Böhm és Keppich, Barcza László, Dr. Bárdi Ferenc vételek fel. Ezen határozat a községhezán 1916 május 21—26 ig bezárólag a községhezánál közszemlén tartatik azon hozzáadással, hogy közzétételétől számított 15 nap alatt ellene a járási főszolgabíró urnál felszólamlásnak van helye. Sümeg 1916 május 19 György Elek a fi. jegyző.

— **Ebben a hónapban befejezik a tanévet.** A közoktatásügyi miniszter leiratot intézett az ország összes tanintézetéhez, amelyben elrendeli, hogy a tanévet június 3-ig feltétlenül be kell fejezni, illetve a nevezett terminusig az évvégi bizonyítványok kiosztásával is el kell készülnie. Ehhez mértén május huszadika után az összes tanintézetekben megtartják az évről vizsgákat. Így az idén a tanárok és tanulók közel négy hónapi szünidőhöz jutnak, mert — értesülésünk szerint — az új tanévet szeptember vége felé nyitják csak meg.

— **A burgonyakészletek bejelentése.** A földművelésügyi miniszter fölhívja a gazdákat, hogy ha eladatlan és romlatlan burgonyakészleteik vannak, azokat haladéktalanul jelentsek be, nehogy esetleg előfordulhasson az az eset, hogy míg egyes helyeken fölösleges, fölhasználatlan készletek vannak, addig az ország más pontján a lakosság hiányt szenvedjen s termését se biztosíthassa.

— **Nem lesz plakát a 18 évesek bevonulásáról.** A 18 éves regrutáknak május hó 29 én kell bevonulniok. Erről az alábbi hivatalos közleményt juttatták hozzánk: A Magyarország területén megtartott népfelkelői bemutató-szemléken alkalmasnak talált 1898. évben született magyar, illetve osztrák állampolgárok az igazolványi lapjaikon megjelölt honvédkiegészítő, illetve cs. és kir. kiegészítési parancsnokságokhoz a magyarok május 29 én, az osztrákok május 11-én, még akkor is bevonulni tartoznak, ha igazolványi lapjukra a bevonulási nap dátumát nem is vezették volna rá. Külön hirdetményt a bevonulásról nem bocsátanak ki.

— **A nyomdabetük rekvirálása.** A kormány rendelkezésre legközelebb megkezdik a nyomdabetük tíz százalékának rekvirálását. Ebben a kontingensben nemcsak az ócska, hanem az új betűk is befoglaltatnak. A kormány gondoskodik, hogy a rekvirálás, amennyiben csak lehetséges, a nyomdák üzemképességét ne korlátozza.

— **Wolhyniai csikók a zalai gazdáknak.** Mint értesülünk, a hadvezetőség nagyszámu fiatal csikót rekvirált Wolhyniában. Ezeket a csikókat a földművelésügyi miniszter, — mint haljuk — a vidéki gazdasági egyesületek útján a vidéki gazdák között fogják szétosztani igen előnyös áron. A wolhyniai csikókból 30—120 csikót kap egy egy gazdasági egyesület, amely nyilvános árverésen bocsátja azokat áruba. Kiküldése árát igazán alacsonyán 120—200 korona között állapították meg. A wolhyniai csikókból a Zalamegyei gazdasági egyesület útján a zalai gazdák is részesülni fognak.

— **Rekvirálják a rézkilincseket is.** Az országszerte folyó fémrekvirálás mindeütt kedvező eredményekkel jár, mindazonáltal szükség van arra, hogy a község tulajdonában levő ama réztárgyak is a katonaság rendelkezésére bocsátassanak, amelyek eddig mentesítve voltak a beszolgáltatás kötelezettsége alól. A hadvezetőség ezért

azt tervezi, hogy legközelebb felhívással fordul a községhez és kérni fogja a tulajdonában levő rézkilincseket átengedését. Mielőtt azonban a kivitelnek sorát ejtenék, gongoskodni fognak vaskól és egyéb anyagból való kilincsek előállításáról, hogy az átengedett anyagokért nyomban megfelelő nagyságu és minőségű kilincseket lehessen felajánlani.

— **A tábort csomagokat nyitva kell a postára vinni.** A község ismételt figyelmeztetés ellenére a tábort csomagokban még mindig könnyen romló élelmiszereket is küld. Minthogy a tábortba címzett csomagok elszállítására és a címzettek kezéhez való jutására sokszor nagyon körülményes és hosszadalmas, úgy, hogy a tábort csomagokban küldött könnyen romló élelmiszerek kivált a nyári időszakban teljesen megromlanak s nemcsak a címzett részére válnak hasznavetetlenekké, hanem a közegészségügyet is veszélyeztetik: a kereskedelmi miniszter ismét figyelmezteti a községet, hogy tábort csomagban könnyen romló élelmiszert ne helyezzen el. — postahivatal ennélfogva felhívja — a községet, hogy a tábort csomagokat feladás végett a jövőben nyitva vigyék a postára, ahol a csomag tartalmát átfogják vizsgálni s csak azután zárhatók le. Lezárt tábort csomagot tehát nem vesz fel a posta.

— **Lábbelit kapnak a hadbavonultak családtagjai.** A honvédelmi miniszter rendelkezése értelmében a katonai célokra alkalmatlan lábbeliket a hadsegélyezés céljaira használják föl és elsősorban a hadbavonultak családtagjai között osztják szét. A hadbiztoságok most végzik az összeírás munkáját: A miniszter Eszék városának már küldött is 1500 pár katonai cipőt, hogy ossza szét a bevonultak vagy elesettek szegénysorsu hozzátartozói között.

— **Kiadó lakás.** A Sümegi takarékpénztár épületében 1 emeleti lakás, mely áll 3 szoba, konyha és összes mellékhelyiségekkel f. évi jul. 1-ére, esetleg azonnal is kiadó. Az igazgatóság.

— **Bankó sorsjegye Bankó!** Ezt ne felejtse el senki! Köztudomású, hogy t. üzletfeleinknek sok millió koronát fizettünk ki eddig és valószínű, hogy az új 36-ik osztályosorsjátékban is kedvezni fog a szerencse. A május 24 én kezdődő sorsjátékra a sorsjegykészlet kevés, miért is kérjük a n. é. községet, hogy a szerencse számokra szóló megrendeléseket postafordultával szíveskedjenek beküldeni *Bankó Bank* Részvénytársaságnak, Budapest, Andrassy-ut 60.

M O Z I.

Ma a filmtéchnika remeke a *Fehér Ördög* bűnügyi történet kerül bemutatásra az Apollóban. A film irán oly nagy az érdeklődés, hogy a jegyek java részben már elővételben elfogytak. Ajánljuk a községnek, hogy e híres darabot, melyet néhány hónappal ezelőtt a budapesti Apollo játszott, nézze meg.

A jövő hét szenzációja *Kamarazene.* Monopol film irta és rendezte Franz Hofer. A kiegészítő műsorból kiemelendő *Nevetni arany* 2 felvonásos vígjáték.

Felelős szerkesztő Horvát Imre.

Szerkesztőtárs: Németh Böske.

Laptulajdonos és kiadó: Horvát Gábor.

CIMŐ BONDGYI DRÁMÁT.

FEHÉR ÖRDÖG

AZ APOLLOBAN

MINDENKINEK LÁTNI KELL

W A

„A T L A S” A S B E S T C E M E N T P A L A

versenyen kívül legkitünőbb
minőségű tetőfedő anyag.

Azonnali szállításra
minden mennyiségben kapható.

„A T L A S” A s b e s t c e m e n t p a l a g y á r R é s z v . - T á r s .

Sürgőnycim : Palatlas Budapest.

Telefon : 179 - 60.

Központi iroda : Budapest, V., Dorottya-u. 6/a. Gyár Budafok.

A P O L L O

mozgófényképszínház • Ramassetter-utca.

Jövő hét szenzációja

Kamara-zene

életkép 4 felvonásban.

LÖVINGER JÓZSEF

épület és műszaki bádogos ;
vizvezeték szerelő
S Ü M E G .

Értesítem Sümeg és vidéke m.
t. közönségét, hogy a Kossuth
Lajos utcában a **járásbirósággal**
szemben

épület és műszaki bá-
dogos, vizvezeték sze-
relési műhelyt

nyitottam.

A fővárosban több évi gyakorlatom
garanciát nyújtanak arra nézve, hogy
minden e szakmába vágó munkát
jól, gyorsan és jutányos áron elké-
szítsek.

Elvállalok permetező, szőlő, tejgaz-
dasági eszközök javítását, épület és
műszaki munkákat, vizvezeték, vil-
lanycsengő és biztonsági jelző ké-
szülék berendezést.

Midőn kérem a n. é. közönség tá-
mogatását, vagyok teljes tisztelettel

L Ö V I N G E R J Ó Z S E F

épület és műszaki bádogos.

Szőlősgazdák figyelmébe !

Kékgalic hiányában vegyék a hir-
neves „Sporit” permetező anya-
got, melyből 1 kiló 400 liter víz-
hez elegendő 2 kiló oltott mész-
szel. Minden más anyagot felül-
mul, ára 5 korona.

Kapható Sümegen, **Kohn testvérek**
és **Berezky Gyula** cégnél.

Tisztelettel

Berkes József, Budapest, Köztelek
u. 2 — „Sporit” permetező anyag
gyár.

Nagyobb családi ház

istállóval, mellékhelyiségekkel Sű-
megen, f. évi július 1-ére kiadó.

Felvilágosítást az **alsófakosi gaz-
daság intézője** (posta Hahót) ad.

Hirdetmény.

A Sümegi Takarékpénztár közhírré
teszi, hogy betétek után 1916. máj.
15-től 4%-os kamatot fizet. A 10%-os
tőkekamatadót az intézet fizeti.

Az igazgatóság.